

شماره 20 / 87.2.9

faryadekaregar

فریاد کارگر

نشریه
فریاد کارگر

۱۱ اردیبهشت روز خریدهای ماست

هرگز تسلیم شو و کار را رها نکن
همیشه راهی هست و همپایان بکوش تا راه را بیابی
در پایان به پاداشی فواهی رسیدی که نتیجه گامهای تو هست
وقتی آزادی را
خراپنگ آوردی آنگاه با فود فواهی گفتی که ارزشش را داشت.

ما قصد داریم فریاد کارگران و زحمتکشان میهن را هر چه رساتر انعکاس دهیم. این صفحات پژواک صداهایی است که در لابه لای چرخهای تولید خاموش و مسکوت مانده اند... ما را در این امر یاری کنید.

اول ماه می روز جهانی کارگر گرامی باد

نگاهی به سابقه تاریخی

روز اول ماه مه سال 1886، در آمریکا بیش از چهارصد هزار کارگر برای کاهش زمان کار روزانه‌شان، از 14 ساعت به ساعت، دست به اعتصاب زدند. در روز سوم اعتصاب، پلیس کارگران را به گلوله بست، پنج کارگر کشته و عده‌ی مجروح شدند. روز چهارم ماه مه، کارگران به اعتراض دسته جمعی بزرگتری دست زدند که در جریان آن چند تن از افراد پلیس، بر اثر بمبی که به میانشان پرتاب شد، کشته شدند. پلیس رهبران اعتصاب را دستگیر کرد. چهار رهبر اعتصاب پس از محاکمه اعدام شدند. اما مبارزه کارگران ایالات متحده بی ثمر ماند و نزدیک به پانصد هزار کارگر حق هشت ساعت کار روزانه را به دست آوردند. سه سال بعد در ژوئیه 1889، کنگره بین‌الملل سوسیالیست، در پاریس، تصمیم گرفت روز اول ماه مه را روز بین‌المللی همبستگی کارگران اعلام کند و هر ساله مراسمی به این مناسبت برگزار نماید.

روز کارگر در ایران

در ایران جشن اول ماه مه، برای اولین بار، در سال 1299 برگزار شد. در دوره دیکتاتوری رضا شاه، این مراسم اغلب به صورت مخفیانه برپا می‌شد. بعد از سقوط رضا شاه، دوباره امکان برگزاری علنی این جشنها پیدا شد و بعضی از اسناد تاریخی از تظاهرات بزرگ اول ماه مه در سالهای 24 و 25 حکایت دارند. در سال 1331، به دستور دکتر مصدق، روز اول ماه مه عید کارگران و تعطیل رسمی اعلام شد. اما پس از کودتای ننگین 28 مرداد، مجدداً این مراسم مخفیانه برگزار می‌شد. چندی بعد شاه روز تولد پدرش - 24 اسفند را روز کارگر اعلام کرد! ولی، با اوجگیری جنبش دانشجویی در داخل و خارج کشور و افشای ماهیت سرکوبگر و فاسد رژیم درافکار بین‌المللی، شاه ناچار به عقب‌نشینی شد و روز اول ماه مه، به عنوان روز کارگر، تعطیل کارگری اعلام شد. در سالهای آخر حکومت شاه، از طرف اتحادیه‌ها و سندیکاها فرمایشی، مراسمی به نام «روز کارگر» برای ستایش از به اصطلاح خدمات شاه به کارگران! برپا می‌شد که مورد نفرت توده‌ها بود.

پس از انقلاب 57، یکی از سازمانهای انقلابی ایران اولین مراسم با شکوه روز کارگر را در کرج و درگرامیداشت خاطره کارگران جهان چیت که در سال 50 به دست مأموران سرکوب رژیم شاه شهید شده بودند، برگزار کرد. در همین سال حزب جمهوری و یک ارگان کارگری دولتی نیز برای عقب نیفتادن از صحنه، اعلام راهپیمایی کردند. در سال 59، این جنبش انقلابی میتینگ بزرگ روز کارگر را

در ترمینال خزانه تهران برگزار کرد. چند گروه سیاسی دیگر نیز برگزاری مراسم روز کارگر را در مرحله‌های جداگانه اعلام کرده بودند. خمینی خونخوار هم در پیامی که به مناسبت روز کارگر فرستاد، علاوه بر حرفهای سخیفی در مورد کارگران از این قبیل که: «کار و کارگر به گروه خاصی محدود نمی‌شود بلکه همه ملت کارگرند!!» به سمپاشی علیه گروههای مترقی و پرداخت. او با گفتن دروغهای رذیلانه‌ی از این قبیل که: «آنان که به اسم طرفداری از کارگران از کار آنان جلوگیری می‌کنند و پشت نقاب طرفداری از دهقانان، خرمهای آنان را، که حاصل دسترنج يك ساله آنان است، به آتش می‌کشند و زیر ماسک خدمت به کارگران، در کارخانه‌ها با تمام توان اخلاص می‌کنند. این روز از آنان نیست»، خمینی به این ترتیب تلاش کرد تا کینه توزی کور و خصومت هیستریک مزدوران جنایتکار خود علیه جنبشهای انقلابی را که شجاعانه رودر روی او ایستاده بودند برانگیزد. آن روز خیل چماقداران، مراسم روز کارگر را در همه جا مورد تهاجم قرار دادند. رژیم به این منظور تدارک ویژه‌ی دیده و پاسداران و مزدوران مسلح خود (با لباس شخصی) را با سازماندهی مشخص و به طور گسترده به این مراسم گسیل داشت. در این مراسم بر اثر حملات وحشیانه مزدوران خمینی به مردم شرکت کننده، حداقل 300 تن مضر و مجروح شدند. بله این بود گرامی داشت روز و زحمات قشر شریف کارگر از دید و عمل خمینی!

اعتصابهای مهم کارگران و زحمتکشان ایران

طبقه کارگر ایران طی بیش از نیم قرن گذشته، مبارزات خونینی را برای کاستن از شدت ستم و استثمار و احقاق حقوق اولیه خود به پیش برده است. گرچه رشد طبقه کارگر ایران، به لحاظ کمی، از دهه چهل آغاز شده، اما پیش از آن نیز کارگرانی که در صنایع نفت و نساجی کار می‌کردند، مبارزاتی را از سر گذرانده اند. یکی از بزرگترین اعتصابهای کارگری سراسری يك صد هزار نفر از کارگران نفت جنوب، در 23 تیرماه 1325 بود که خواستهای سیاسی‌یی از قبیل تغییر استاندار وقت و عدم دخالت شرکت نفت در امور داخلی ایران در برداشت. این اعتصاب مورد یورش و سرکوب قرار گرفت و 46 کشته و 170 مجروح برجای گذاشت. در مورد عظمت این اعتصاب، در کتاب «پنجاه سال نفت ایران» آمده: «از روی کمال انصاف و بی‌طرفی و حقیقت بینی باید گفت بهبود وضع کارگران نفت، در سالهای آخر عملیات شرکت در ایران، مرهون

دو نکته اصلی بود: اول، آزادی بیان که پس از خروج ارتش بیگانگان در ایران حاصل شد و کارگران توانستند وضع اسفناک و مشقت بار خود را تا حدی شرح دهند؛ دوم اعتصاب بزرگ 23 تیرماه 1325 که قدرت عظیم آنها را برای گرفتن حق خود واضح و آشکار ساخت و به شرکت فهماند که دیگر ادامه رویه سابق محال است و باید سریعاً رفتار خود را تغییر دهد. قانون کار و بیمه های اجتماعی و تعیین حداقل دستمزد و اصلاحات دیگری که در سالهای اخیر کم و بیش در ایران انجام گرفته، همه و همه مرهون اقدامات دسته جمعی کارگران نفت است.»

این اعتصاب دولت انگلیس را به شدت دچار نگرانی کرد، چند کشتی جنگی به بنادر جنوب فرستاد و دیگر نیروهای نظامی خود را در منطقه خلیج فارس آماده برای دخالت در وضعیت خطیر اجتماعی کرد.

اعتصاب زحمتکشان کوره پزخانه‌ها در 23 خرداد 1338، به خاطر افزایش دستمزد، که منجر به کشته شدن پنجاه کارگر - زن و مرد و کودک - شد و اعتصاب کارگران جهان چیت در سال 50 که آن نیز توسط مزدوران رژیم شاه به خاک و خون کشیده شد، از نمونه‌های برجسته مبارزات کارگران هستند. اما اعتصاب کارگران و کارکنان صنعت نفت در سال 1357 و قطع صدور نفت ضربه کمرشکنی بود که بر رژیم سلطنتی وارد آمد و در پی آن قیام مسلحانه خلق، در 22 بهمن، نظام پوسیده شاهنشاهی را برای همیشه به گور سپرد.

بعد از انقلاب 57، کارگران و زحمتکشان ایران نیز مثل دیگر اقشار جامعه امید داشتند به حقوق منصفانه خود دست یابند آنها بر اساس تجربه شوراهای که در روزهای قیام ضد سلطنتی شکل گرفته و پس از انقلاب نیز در کارخانه‌ها، ادارات، دانشگاه‌ها و دیگر موسسات عمده‌تاً توسط سازمان های انقلابی ترویج می‌شد، خواستار این بودند که همچنان اداره امور به صورت شورایی و با مشارکت و نظارت خود کارگران و کارکنان باشد. رژیم خمینی ابتدا خود را ناگزیر از پذیرش شوراهای موجود در کارخانجات دید. سپس با طرح و نقشه مشخص، یک به یک به سراغ این شوراهای و دست اندرکاران آنها رفت و باتصاحب مدیریت کارخانه و مواضع کلیدی و گسیل و نفوذ دادن مزدوران خود، به تدریج شوراهای این کارخانه‌ها را به چنگ آورد و سپس به تصفیه، اخراج و یا به زندان افکندن رهبران قبلی پرداخت. اگر ترکیب کارکنان و شرایط و تعادل قوای محیط به او اجازه چنین کاری را نمی‌داد، با توسل به تهدید و تطمیع و یا پاپوش درست کردن، اقدام به انحلال شورای مزبور می نمود. سپس شورای فرمایشی و دلخواه خودش را تشکیل می‌داد و یا اگر شرایطش نبود، اساساً دستگاه شورا را بر می‌چید.

اعتراضات کارگری در سالهای اخیر و ابعاد سرکوب از طرف دولت

حکومت خمینی یکی از ضدکارگری ترین حکومت‌های موجود در جهان کنونی است. این رژیم و کارفرمایانی که تحت نظام ظالم و سرکوبگر آن عمل می‌کنند، هرگونه اجحافی علیه کارگران را با دست باز انجام می‌دهند و هیچ‌گونه مرز سرخ

جدی برایشان متصور نیست. به یقین در هیچ کشوری نهادهای ضد کارگری تا این اندازه دست باز برای ستم و فشار علیه کارگران ندارند. موج اعتراضات کارگری در ایران که در طبقه بندی اعتراضات اقشار مختلف، همواره در ردیف اول و یا دوم قرار گرفته، بخوبی نشان‌دهنده میزان ستم و تجاوز سیستماتیک به حقوق آنهاست. این اعتراضات که هر ساله نسبت به سال قبل روند صعودی و گاه چندین برابر را نشان می‌دهد، اغلب هنگامی

صورت می‌گیرد که این زحمتکشان کارد به استخوانشان رسیده باشد. اعتراضات کارگران شامل اعتراض و تحصن علیه سیاستهای ضد کارگری دولت آخوندها، تعطیلی کارخانه یا عدم دریافت حقوق ماهانه به مدت چندین ماه و گاه تا یک سال یا حتی بیشتر است، اعتراض به خصوصی سازی کارخانه‌های تولیدی، برخوردار نبودن از حق بیمه درمانی و مزایای کارگری در شرایط سخت و اخراج کارگران و استفاده از کودکان در کار بوده است.

کارگزاران غارتگر دولت نیز به جای پاسخگویی وحل و فصل مشکلات کارگران، اقدام به ضرب و شتم، دستگیری و سرکوب آنان نمودند. برخورد ظالمانه آخوندها با اعتصاب کارگران زحمتکش شرکت واحد اتوبوسرانی تهران، گواه روشنی بر خصلت بغایت ضد کارگری این‌ها است. اعتصاب کارگران و رانندگان شرکت واحد در زمستان سال 84 و تداوم آن در سال گذشته (85) که یکی از بزرگترین اعتصابهای کارگری سال بود، به رغم این‌که از حمایت سایر اقشار مردم و به خصوص دانشجویان و نیز سندیکاهای بین‌المللی برخوردار بود، توسط رژیم ضد بشری سرکوب شد و شمار زیادی از رانندگان و از جمله اعضای هیأت مدیره سندیکای شرکت واحد دستگیر شدند. در دورهای بعدی، هزاران تن از کارکنان شرکت واحد اتوبوسرانی، علاوه بر خواسته‌های قبلی، خواهان آزادی دستگیر شدگان شدند. طی یک سال گذشته یعنی از فروردین سال 1385 تا اسفند سال 1385 کارگران محروم میهنمان با قریب 1757 حرکت اعتراضی، بالاترین رقم اعتراضی را نسبت به کلیه اقشار میهنمان به خود اختصاص دادند.

بیان کل اعتراضات و جنبشهای مردمی در شهرهای میهن که دربرگیرنده اعتراضات معلمین، کارمندان، کارگران، کشاورزان، کسبه، اساتید دانشگاهها، دانشجویان، روزنامه نگاران و نویسندگان و زندانیان سیاسی و بوده به بیش از 4.800 حرکت بالغ می‌گردد.

علیرغم افزایش موج سرکوب در سال جاری، بر میزان اعتراضات مردمی و کارگری و دانشجویی نیز افزوده شده است. و این ویژگی خاص شرایط اجتماعی و سیاسی ایران بعد از روی کار آمدن دولت احمدی نژاد است به این مفهوم که با بالا رفتن فشار و سرکوب، نه تنها از موج اعتراضات کاسته نشد بلکه بدرجاتی چشمگیر بر تعداد امواج گسترده اعتراضات افزوده شده است. در یک ساله گذشته از این جنبه که جنبش عظیم کارگری با اقشار مختلف از جمله زنان و دانشجویان و کلیه اقشار میهنمان پیوند می‌خورد حائز اهمیت بود.

کرونولوژی کوتاه اعتراضات کارگری

- در فروردین ماه کارگران به جان آمده از اخراجهای بی رویه، قوانین کار که بر ضد منافع کارگران تدوین شده بود، و نسبت به حقوق و مزایای خود که ماهها به تعویق افتاده اعتراض کردند، کارگران اغلب کارخانه‌ها در شهرهای مختلف با خانواده‌هایشان با بستن جاده‌های مواصلاتی، تجمع در جلوی درب کارخانه‌ها، تجمع جلوی فرمانداری و یا استانداری و یا در مقابل مجلس ارتجاع و همچنین تجمع در جلوی دفتر پاسدار احمدی نژاد برای بدست آوردن حقوق خود تلاش می‌کردند.

- در اردیبهشت ماه با تظاهرات پر شور روز جهانی کارگر از جانب کارگران میهنمان مواجه بودیم. روز 11 اردیبهشت، 100.000 هزار کارگر از نقاط مختلف کشور بی توجه به هزاران مامور ضدشورش و نیروهای انتظامی، در خیابان طالقانی، ساختمان وزارت کار، سازمان تامین اجتماعی، دفتر مرکزی ایران برك و مقابل دفتر شرکت واحد اتوبوسرانی تجمع کردند، علیرغم امپال رژیم برای سوء استفاده از روز کارگر برای مقاصد هسته‌ای، شعار میدادند، امنیت شغلی و اعتصاب حق مسلم ماست، و وزیر کار باید استعفا دهد. این تجمع بزرگ از طرف جامعه زنان و دانشجویان دانشگاه‌های مختلف پشتیبانی میشد.

مشکلات معیشتی طاقت فرسای رانندگان تاکسی بعد از حیره بندی بنزین

در کشوری شناور بر روی اقیانوس نفت !!

طرح حیره بندی بنزین، رانندگان تاکسی و خودروهای مسافربری را بیش از پیش با مشکلات معیشتی روبرو ساخته است.

به يك گزارش تلفني توجه کنید:

رانندگان تاکسی و خودروهای مسافربری در شهرهای مختلف، بر اثر مشکل سوخت روز به روز بیشتر در تنگنا قرار می گیرند و با تظاهرات و اعتصاب و تجمع های اعتراضی خشم و انزجار خود را علیه

آخوندهای حاکم ابراز می کنند.

در کرمانشاه رانندگان خودروهای مسیری درون شهری در مقابل فرمانداری شهر تجمع کردند. این رانندگان نسبت به طرح ضد مردمی حیره بندی بنزین و توزیع نشدن کارت سوخت اعتراض نمودند.

در شهرستان رامیان در استان گلستان تعدادی از رانندگان تاکسی دست از کار کشیده و تجمع کردند. این تجمع در مقابل ایستگاه مسافربری این شهرستان صورت گرفت. با ازدحام مسافران در این محل مأموران نقابدار انتظامی سراسیمه وارد صحنه شده و با قرون وسطایی ترین شیوه ها، به ضرب و شتم معترضان پرداختند.

در اراک، بیش از 60 تن از مسئولان آژانس های رانندگی در اعتراض به طرح ضد مردمی حیره بندی بنزین در مقابل مجمع امور صنفی این شهر تجمع کردند. تجمع کنندگان گفتند از ابتدای طرح حیره بندی بنزین در اوایل تیرماه هر راننده تنها 600 لیتر بنزین دریافت کرده و این سهمیه در همان دو هفته اول تمام شده است.

یکي معترضان گفت بسیاری از همکارانم توان پرداخت قسط ماشین و کرایه خانه را ندارند و به ناچار به سیگار فروشی روی آورده اند.

در مهاباد هم حیره بندی بنزین مشکلاتی برای مردم بوجود آورده است. یکی از رانندگان گفت بنزین لیتری 1000 تومان خرید و فروش میشود.

در خورموج مرکز شهرستان دشتی، نزدیک به 400 تاکسی و خودروی مسافربری وجود دارد که با تجمع های پی در پی نارضایتی خود را از کمبود سوخت ابراز می کنند. مردم نیز از وضعیت حیره بندی سوخت به شدت ناراضی هستند، چرا که در برخی مسیرها کرایه تاکسی دو تا سه برابر شده و هزینه تاکسی تلفنی از خورموج به بوشهر از 6 هزار تومان به 13 تا 15 هزار تومان رسیده است.

تجمع کارگران و راهپیمایی خود را مطرح میکردند . آنان با درگیری و دستگیری بسیاری از کارگرانی که با باطوم برقی، نیروهای ویژه ضد شورش و مامورین انتظامی بیهوش شده بودند، به پایان رسید. مجموع اعتراضات کارگران در - در تیرماه بیش از 263 مورد حرکت اعتراضی کارگران به بوده است . سیاستهای وزارت کار ، کارگران به جان آمده که عمدتاً اخراجهای بی رویه کارگران و پایین بودن میزان حقوق و همچنین قراردادهای موقت کار و عدم حمایت از کارگران شکل گرفت . در مقابل مجلس ارتجاع در - مرداد، تلاش گسترده کارگران، رانندگان و اعضای سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی در مقاومت برای دستیابی به حقوق از دست داده و پایداری منصور اسانلو در زندان بود که به نتیجه رسید و روز 18 مرداد، رئیس سندیکای شرکت واحد از زندان آزاد شد. اقتصادی دولت احمدی نژاد و - در شهریور ماه ، اعتصاب بر ملا شدن کوس رسوایی قهرمانانه بیش از 30 هزار نفر از کارگران شرکت ایران خودرو دیزل پس از به آتش کشیدن رژیم بود . کارگران ، در پی چند دستگاه اتوبوس، پس از اعتصابات و اعتصابهای اعتصاب غذا و سرانجام خودکشی دو تن از کارگران در نیمه دوم شهریور ماه به سر انجام رسید و کارگران خواسته های خود رسیدند . - در آبان ماه ، اعتراض و تحصن کارگران غیور نساجی شاهو سنج بود که در زمان سفراحمدي نژاد به کردستان ، دست به اعتراض زدند . گسترده آنان شرکت جستند - در دي ماه ، جمعی از کارگران شاغل در امور ترخیص در صنوف مختلف در مرز بازرگان در اعتراض به قوانین جدید ترخیص کالا از مرز بازرگان ، در مقابل مجلس تجمع کردند . بیش از 2000 نفر بر اثر اعمال این سیاست ضد مردمی بیکار شده بودند . تجمع کنندگان با در دست داشتن پلاکاردهایی

دروود بر تمام کارگران و رحمنکشان ایران زمین و به امید برگزاري با شکوه و متحد روز جهانی کارگر در تهران

کار کودک! ننگ برای دولت

در عصر پرشتاب که انسان به کمک تکنولوژی مدرن در ثانیه ها انبوهی گیج آور از ثروت تولید میکند، جامعه بشری نمیتواند به میلیون ها کودک خود غذا، آب سالم، سرپناه و یک نیمکت مدرسه اختصاص بدهد. اما قدرتمندان مستبد و

غیر مستبدي که زمین و آدم هایش را مال خود میدانند میتوانند میلیاردها ثروت را صرف نیروهای سرکوب و ایجاد نیروهای نظامی و شبه نظامی و ارتش های مجهز در خدمت حفظ قدرت خود بکنند، و یا زمین و دریا را به انبارهای در حال انفجار اسلحه بکنند که اکنون چند دهه است تقریباً هر روزه در این یا آن گوشه جهان از هوا و زمین مردم را به بمب و توپ و گلوله می بندند و اختراعات شگفت انگیز آنها در صنایع جنگی و آدم کشی هر گونه تصویری از دست یابی به امنیت برای بشر را به توهم تبدیل کرده است.

نفرت انگیزتر اینکه آنها وقتی بر سر تقسیم قدرت و ثروت با هم نزاع میکنند هریک خود را مدافع آن دخترکان تن فروش و پسرکان گل فروش و کودکان بیگناه و معصوم زباله گرد و آجر پز میخوانند و ادعا میکنند برای رفاه و خوشبختی و امنیت آنهاست که به نزاع با رقیب روی آورده اند. در این رابطه سران، فامیل، های متخاصم مافیا، هم شرم و هم شرف شان بیشتر است که ما را از چنین ادعاهایی مصون میدارند و صاف و پوست کنده قبول میکنند که بر تقسیم قلمرو، و افزایش سهم خود از غارت مردم به جان هم افتاده اند.

کودکان کار، هم در جنگ هم در صلح، هم هنگام دوستی غارتگران باهم هم هنگام خصومت شان، هم به هنگام شکوفایی اقتصادی هم در زمان بحران و رکود غارت میشوند. در همین بحران مالی اخیر دولت های آمریکا و اروپا میلیاردها دلار از محل بودجه عمومی را به حمایت از موسسات مالی متقلب که به علت افراط در فساد در حال ورشکستگی قرار گرفته اند، اختصاص دادند. این پول ها و همچنین عواقب کاهش ارزش دلار نه تنها جیب مالیات دهندگان آن کشورها را می برد بلکه از کیسه اکثریت مردم جهان خرج میشود و بی هیچ تردیدی بر تعداد کودکان کار در سراسر جهان می افزاید.

چالش با فقر به امید آینده ای بهتر، در کشوری که کودکان را به روی دار میبرند بهتر است عکس کودکان کار بی شرح بماند. در چنین جایی نه میتوان به شرح حال واقعی از کودکان کار دست یافت نه به آمار واقعی.

رژیم خودش تعداد کودکان محروم از تحصیل را نزدیک دو میلیون نفر ذکر کرده است. چه تعداد کار میکنند؟ چه کار میکنند؟ چقدر کار میکنند؟ چطور کار میکنند؟...

در جهان تعداد کودکان کار را بیش از 125 میلیون نفر ذکر کرده اند. آمار واقعی در اینجا هم بالاتر است. هفته نامه آبرورسال گذشته به نقل از یونیسف نوشت تنها در هندوستان 25 میلیون کودک 5 تا 14 ساله کار میکنند و کار کودک 20 درصد تولید کلي ملي کشور را تامین میکند. وبسایت فارسی رادیو آلمان از یونیسف نقل کرد، در مصر سالانه یک میلیون کودک 11 ساعت در روز و در دمای بالای 40 درجه در مزارع پنبه در مصر کار میکنند، و کار کودک در مصر یک سوم درآمد خانواده را تامین میکند.

خبرهای هولناک تر هم هست: بردگی کودکان و تن فروشی کودکان و نوجوانان. بنابر گزارش سازمان جهانی کار 1.2 میلیون کودک در تجارت جنسی به خرید و فروش گذاشته میشوند. در این حوزه ها علاوه بر کشورهای فقیر، ابر قدرت های غربی هم وارد گود میشوند. بنابر گزارش گروه های حقوق کودک سالانه بیش از 200000 کودک تنها از کشورهای آفریقایی برای فروش به کشورهای غربی انتقال داده میشود. دو محقق آمریکایی دکتر ریچارد استس و دکتر نیل آلن وینر تخمین زده اند در خود ایالات متحده 162000 نوجوان بی خانمان و 57000 کودک در خانه ها قربانی تجارت جنسی هستند. بنا بر تخمین آنها در ایالات متحده 30 درصد نوجوانان در پناهگاه ها و 70 درصد نوجوانان بی خانمان قربانی این تجارت غیرانسانی هستند.

همچنین پژوهش ها نشان داده در مسکو حدود 25 درصد، کالای جنسی، را خردسالان کمتر از 18 سال تشکیل میدهند. حالا که مهندسان اجتماعی، نولیبرال سخت در کارند و برای شکوفایی، صنعت تن فروشی، و رفع موانع از سر راه آن برنامه ریزی میکنند، میتوان حدس زد کودکانی که جامعه برای آنها میراثی جز تن، شان باقی نگذاشته، در مقابل چه هیولایی قرار میگیرند.

با ما در ارتباط باشید

polade.sakht@gmail.com

با ما در ارتباط باشید

اینان هراسشان ز یگانگی ماست

فراخوان به برگزاری تظاهرات سراسری در 11 اردیبهشت روز جهانی کارگر

یاران و همکاران گرامی، کارگران شریف و غیرتمند نظر به اینکه سالی که گذشت سالی پر از درد و محنت و فقر و ناداری و جور و ستم برای ما کارگران بود و با توجه به اینکه از این دولت غارتگر و ستمکار توقعی بیش از این نمیتوان داشت، انجمن دفاع از کارگران و بیکاران برای برگزاری تظاهرات گسترده و سراسری در 11 اردیبهشت فراخوان میدهد.

انجمن دفاع از کارگران و بیکاران همگام و متحد با تمامی تشکلهای کارگری برای گرامیداشت روز جهانی کارگر اعلام آمادگی میکند. اتحاد ما رمز پیروزی ماست. ما با هم هستیم و اینان هراسشان ز یگانگی ماست. روز 11 اردیبهشت را نه بر سر قبر مردگان و خانه شب کاران بلکه در فضای باز به پژواک فریادهای خاموش خود تبدیل خواهیم کرد و در هر کوی و برزن فریاد خواهیم زد که زندگی شایسته و آزادی حق مسلم ماست. همه با هم فریاد خواهیم زد:

از ظلمتان به خشمیم
بجنگ تا بجنگیم

ای عاملان سرکوب
ما زن و مرد جنگیم

مستحکم باد جنبشهای کارگری
پیش به سوی تحقق آزادی و جامعه ای دموکراتیک
انجمن دفاع از کارگران و بیکاران

اردیبهشت 1387